

Osecký zpravodaj *Moudrá sova*

Zpravodaj č.3, 3.10.2019

Milí sousedé,

zdravím vás všechny po slunečném létě. Věřím, že jste si všichni dostatečně odpočinuli a nabiti slunečními paprsky a plni elánu vykročili zpět do pracovních povinností. Naše ratolesti s úsměvem na tváři zahájily nový školní rok a ti postarší, kteří už se napracovali dost, jen nerušeně užívají nadcházející dny zbarveného podzimu.

A co nového se událo na obecním úřadě? Během léta jsme nelenili, zahájili jsme akci na rozšíření vodovodu do Petrovic a Rohozné. Zatím je ale vše ještě v plenkách. V první fázi byl vybrán projektant, který zjistí vše potřebné, zda bude vůbec reálné a v našich silách vodu do zbývajících osad dovést.

A co naše hospůdka? Jak jsem vám sdělovala v minulém zpravodaji, od června jsme hledali nové zájemce o pronájem. Nedařilo se a hospoda byla otevřena jen v úsporném režimu, abyste si alespoň o dovolených mohli zaběhnout na „pivko“ a aby nám vchod nezakryly pavučiny. Teď, když čtete tyto řádky, je situace zcela jiná. Přihlásil se nový nájemce a od října bude opět otevřeno. Na konci října také proběhne plánované setkání občanů se zastupiteli obce. Obec patří všem a je potřeba, abychom se na rozvoji obce podíleli my všichni, nejen vedení úřadu a zastupitelé. Velice se těším na setkání s vámi, a to nejen já, ale i celé zastupitelstvo - na vaše nápady, dotazy a připomínky. Do konce roku nás čeká ještě několik akcí, kde se budeme moci společně sejít a pobavit. Dušičková zábava, Mikuláš, setkání seniorů, rozsvícení vánočního stromku, adventní koncert...to vše ještě letos stihneme a pak uplynulý rok zakončíme oslavou Silvestra.

Přeji vám krásné podzimní dny plné klidu a pohody.

Vaše starostka,
Jitka Brejchová

Loučení s prázdninami v koňském sedle

Nejkrásnější pohled na svět si dopřály všechny přítomné děti

Poslední prázdninový den mohou děti prožít různými způsoby. Ty pilnější si soustředěně linkují sešity a školní brašna na ně čeká už nějaký ten pátek vzorně připravená u postele. Ostatní nostalgicky vzpomínají na prosluněné prázdninové dny plné volnosti a dva měsíce jim připadají být až nesnesitelně krátké. „Naše“ děti mohly tento den strávit s kamarády v koňském sedle a užít si legraci při plnění nejrůznějších úkolů. Byla pro ně přichystána akce s názvem „Rozloučení s prázdninami“, která se konala na louce u Petrovic a do jejíž organizace se zapojili právě obyvatelé jmenované vesnice. Toto tvrzení není nijak přehnané. Každý, kdo mohl, přidal ruku k dílu. Hlavními aktéry byla vznešená zvířata, jejichž chov má v Petrovicích dlouhou tradici a hlavně manželé Lukáš a Helena Bláhovi, kteří koně chovají, v jejichž hlavách se myšlenka zrodila a za značné pomoci ostatních ji také zrealizovali. Finanční zdroje získali petrovičtí společnou snahou, když v jarních měsících vyčistili místní potok a zpracovali větve zbylé po prořezech stromů. Veselý manželský pár, Lukáš a Helena, ochotně odpovídali na všetečné otázky.

Jak je chov koní spjat s tvojí rodinou, Lukáš? Chovali jste koně vždy?

Lukáš: No, v podstatě je statek, kde bydlíme, spjat s koňmi dalekou historií. Z vyprávění mého táty vím, že jeho děda, můj praděda, byl sedlák a mívával koně ke každodenní práci, ať již na poli či v lese. Po kolektivizaci, když došlo k združstevnění, stal se v tehdejším družstvu kočím a tuto činnost vykonával prakticky až do roku 1965. Můj děda se přiznal ze statku, který byl také v Petrovicích. Tam se také chovali koně a on k nim měl velice kladný vztah. Pamatuji, že když jsem byl malý, děda (byl již v důchodu) brigádově v lese stahoval dřevo a měl zde ustájeného jednoho koně. V té době jsem ke koním našel cestu i já. Můj táta má zemědělskou školu v Písku, kde také působil v jezdeckém oddílu.

A co koně v Petrovicích? Když jsi byl malý, pamatuješ si nějaké další koně ve vsi?

Lukáš: Ano, ale až když mi bylo tak patnáct let. Vedlejší statek koupil nový majitel, ten měl koně po revoluci v Petrovicích jako první, poté statek prodal a koupili jej noví majitelé, kteří měli koně také. Vlastně jednu dobu zde bylo víc koní než stálých obyvatel.

Když jste se rozhodovali, kde budete žít, byli Petrovice jasná volba?

Lukáš: Ano, pro mě to byla jasná volba a troufám si říct, že manželka si to tu taky zamilovala. Je tu klid a pohoda.

Helena: Tak to má Lukáš pravdu. Jinde bych žít už asi ani neuměla a hlavně nechtěla. Pravdou je, že to byl pro mě velký skok. Pocházím totiž z Plzně, která mi nepřirostla k srdci tolik jako právě Petrovice a okolí.

Jak jsi se dostala ke koním a obecně ke zvířatům ty, Heleno?

Helena: Zvířata miluji odjakživa. Rodiče se tomu dokonce i divili, protože nikdo v naší rodině takový vztah ke zvířatům nemá. Jasnou volbou byla následně i střední škola veterinární, kde jsme se mimochodem poznali s Lukášem. Následně i vysokoškolské studium bylo zaměřeno na má milovaná zvířata, a to konkrétně chovy zájmových zvířat na ČZU v Praze. Můj hlavní obor byla spíše malá zvířata nežli koně. K těm jsem se dostala, až když jsem začala pracovat v DOZP Osek u koní na hipoterapii. Vlastně ještě před tím jsme měli doma prvního koně-poničku Jenny...a tím to začalo. Pořídili jsme prvního

Haflinga a zjistili jsme, že je to pořád málo, a tak přicházeli další a další....

Lukáš: Jo, to je fakt, Helča má ke zvířatům velmi kladný vztah, proto se mnou zůstala a pak si mě taky vzala.... ☺

Jaké koně chováte a proč právě tyto? Kolik jich máte?

Lukáš: Momentálně máme dvě plemena – Hafling a Norický kůň. Jsou to obě plemena chladnokrevná, tedy těžší typ koně chovaný spíše pro práci než pro hobby sport. Musím ale uznat, že jsou úžasně klidní a pohodoví.

Helča: Máme už jen čtyři, ale byly doby, kdy jsme se starali o deset koní...

Lukáš: Snad už se to nevrátí...

Helena: Snad se to ještě vrátí...

Mnoho lidí chová ke koním určitý respekt, možná i strach? Je to na místě?

Lukáš: Jo a ne... Respekt pochopitelně, je to obrovská horda svalů, která má leckdy i svou hlavu, ale rozhodně ne se koní bát. Je to o tom, že to vycítí a dá najevo svou sílu....

Je těžké si ke koni najít cestu? Dá se kůň vůbec „ochotit“?

Lukáš: Já tvrdím jedno - koně si nemůžete ochotit. Z koně si buď uděláte parťáka a kamaráda nebo ne, ale rozhodně to není zvíře, které vám bude panáčkovat na povel. Je to v určitém pohledu plnohodnotný člen rodiny, ale zároveň v sobě má i přirozenou divokost.

Jaká vlastnost typická pro koně se vám líbí nejvíce? Jaká naopak nejméně?

Lukáš: Nejvíce se mi líbí jeho oddanost a zároveň nespoutanost...a taky věčná dětskost.

Helena: Nejméně se mi líbí, když volají sousedi z okolních vsí, že jsou naši miláčkové na neplánovaném výletě.

Je kůň vhodné zvíře pro děti? A co vaše děti - jezdí také?

Lukáš: Pro děti asi jo, ale pro jejich rodiče je to úvazek, to je třeba si pořádně před pořízením koně rozmyslet. Je to o času a práci. Každému, kdo se mě ptá, jakého koně dítěti koupit, bych doporučil domluvit se s někým, kdo již koně má, aby si dítě vyzkoušelo, co péče o ně obnáší.

Helena: Ano, obě naše děti se taky rády na koni svezou. Ondra už i sám, Adélku zatím vodíme...

Jak vznikl nápad uspořádat akci „Rozloučení s prázdninami“?

Lukáš a Helena: Myšlenka uspořádat takovou akci se zrodila už v průběhu loňského podzimu, kdy jsme si říkali, že by bylo dobré tady pro děti něco uspořádat. Koně pro to byli jasná volba – to děti táhne a co si budeme povídat, i jejich rodiče... No a vlastně, když Eva Barborková vše rozhlásila, nebylo cesty zpět.

Byla to první taková akce nebo už proběhla nějaká i dříve?

Lukáš a Helena: Samostatná akce organizovaná místními obyvateli to byla opravdu premiérově. Před pěti lety jsme se s koňmi účastnili dětského dne, který pořádá Svaz žen...a vlastně už tenkrát mě ta myšlenka napadla...

V čem hlavně spočívala příprava? Kdo se do přípravy zapojil?

Lukáš: A to je to, na co jsem strašně hrdý, protože do organizace této akce se zapojili naprosto všichni. Celé Petrovice se spojili a myslím, že to nakonec bylo na akci znát. Popravdě jsem nečekal takovou hojnou pořadatelskou účast. Za to všem ještě jednou mockrát děkuju.

Helena: Bylo to náročné, ale myslím, že to děti a snad i rodiče ocenili.

Lukáš a Helena: Celá akce byla hlavně o improvizaci. Vše se dělalo tak nějak za běhu a spoustu věcí vzniklo relativně spontánně, třeba překážky na Velkou petrovickou byly vymyšleny v pátek před akcí...

Co všechno na diváky ten den čekalo?

Helena a Lukáš: Program byl rozdělen do čtyř částí, z nichž dvě probíhaly zároveň – osm soutěžních disciplín (házání podkovou, házení míčkem do šaška, házení šišek do košíku, malování koní na papír, určování divoké zvěře z fotek a trofejí, motání žele hada na jazyk, slalom s míčem na lžici a skákání v pytli) a projížďky na koni (měli jsme nasedlány tři koně a čtvrtý se jen vodil bez sedla – je to ještě mladoch). Poté následovalo překvapení pro všechny – Velká petrovická – závod na koních, kteří byli vyrobeni ze dřeva – což pro děti bylo částečně zklamání a pro rodiče velká úleva. Při zahájení jsem oznámil, že na tento závod jsme zajistili koně z Kladruhu a že jsou dost

temperamentní. Kdo si závod odběhl, dostal za odměnu a za účast balíček se sladkostmi a medaili na památku. Nakonec byl připraven táborák, kdy si každý mohl opéct špekáček.

Helena: V průběhu celé akce měly děti přístup k pití – vodě se šťávou a bylo také připraveno drobné pohoštění – sladké i slané, které připravila dámská část celé obce.

Lukáš: Dospělí se mohli občerstvit pivem, které bylo chlazeno v potoce – mělo proto ideální teplotu.

Jaké byly ohlasy z řad návštěvníků?

Lukáš a Helena: Zatím se k nám donesly jen kladné ohlasy. Vlastně jediná stížnost byla na počasí, protože v tu sobotu byl opravdový pařák...

Ten den bylo skutečně veliké horko. Je takové počasí pro koně ideální?

Lukáš: Ono to nejde takhle jednoduše říci. Samozřejmě takové horko není pro nikoho příjemné, ale jinak záleží na kondici, věku a podmínkách ustájení. Jinak je to u koně, který je mladý a je celý rok venku a jinak je to u koně, který je boxovaný, starší nebo trpí nějakou nemocí.

Helena: Každopádně i naše koně měli v tomto počasí přístup k vodě, ale měli toho taky tak akorát dost...ostatně stejně jako všichni, jenž se akce účastnili.

Děti čekající na startu Velké petrovické

Jaké pocity jste si z akce odnášeli?

Lukáš a Helena: Za nás výborné. Myslíme si, že se práce všech projevila na celé akci a že rozzářené oči a úsměvy dětí byly jasným důkazem toho, že to mělo smysl...

Může se stát z akce tradice?

Lukáš: No, tak určitě bychom chtěli další akce pro děti udělat i v budoucnu, ale jaké a kdy, to teď prozrazovat ještě nechceme...nechte se překvapit.

Máte velmi blízko také ke psům, je to tak? Chystá se nové pravidlo týkající se čipování psů. Bude se týkat také našich obyvatel? Co si o celé záležitosti myslíte?

Helena: Ano, ke psům máme opravdu blízko, máme chovnou stanici. Máme psy čipované především proto, že jsou s průkazem původu z prověřených chovných stanic. Toto nařízení má údajně zabránit množárnám, kde jsou psi chováni za příšerných podmínek jen za účelem plození štěňat, která jsou potom draze prodávána. Jenže množření se to asi moc nedotkne, protože vzteklina se očkuje až ve třech měsících štěněte, a to už jsou dávno u nových majitelů. Množírny tedy fungují směle dál. A systém evidence psů v ČR podle mého ještě není na takové úrovni, aby se musel čipovat každý venkovský Alík. Jsou rozpory i mezi veterináři, zda čipovat nebo ne. Tento zákon by se měl asi ještě trochu promyslet a upravit.

Obec informuje

Oblíbený mok opět poteče proudem

V předchozím vydání zpravodaje jsme vás informovali o tom, že stále čekáme na zájemce o pronájem obecního pohostinství. Po různých peripetiích jsme se na konci léta opět ocitli téměř na začátku, poté co zájemce, se kterým se již počítalo, nakonec záměr z důvodu svého pracovního vytížení zrušil. Na vývěskách se tak opět ocitly plakáty lákající jedince, kteří by měli chuť poskytovat v Oseku pohostinské služby. Ti na sebe naštěstí nenechali dlouho čekat. S radostí tak oznamujeme, že od 1. 10. vejde v platnost smlouva s novým nájemcem a provoz by měl být v nejbližších dnech zahájen. Otevřeno by po předchozí dohodě mělo být ve čtvrtek, pátek a sobotu a my všichni se tak můžeme těšit na již pravidelné plesy, zábavy a další akce, které pro nás budou připraveny.

Blahodárná voda – projekt přivedení vody do Petrovic a Rohozné v plenkách

V posledních letech se nedostatek vody v přírodě stává stále častěji diskutovaným problémem. V České Republice je možné sledovat trend, kdy se i sebemenší vesnice napojují na obecní vodovody, aby tak mohli v případě zájmu čerpat životodárnou vodu nejen z vlastních studní. Stejně uvažovali také občané Petrovic, kteří vyjádřili přání rozšířit vodovod a přivést jej do jejich vesnice. Protože další osadou, která není napojena na místní vodovod, je Rohozná, proběhlo v červenci šetření přímo mezi obyvateli. Zástupkyně obce se v každém domě ptaly, zda by i oni měli případně o stejné zájem. Protože z šetření vyplynulo jednoznačné ANO, byl projekt rozšířen také o Rohoznou. Pro tento účel byla zřízena hodnotící komise, která po obdržení několika konkurenčních návrhů doporučila pro vypracování projektu společnost VAK projekt s. r. o., která ve výběrovém řízení podala ekonomicky nejvýhodnější nabídku (582 900 Kč bez DPH). Zastupitelstvo následně pověřilo starostku obce podpisem smlouvy. Jedná se však o běh na dlouhou trať. V současné době pracuje projektová společnost na vypracování projektu a také na samotném posouzení, zda je varianta přivedení vody do vesnic realizovatelná. Veškeré další práce jsou odhadovány na 2-3 roky a celková částka se vyšplhá o dost výše, obec je však připravena čerpat na projekt dotace, které jsou v současné době nabízeny.

Chceme vám naslouchat

Život v našich obcích může ovlivnit a komentovat každý z vás. Zastupitelstvo se usneslo, že budou pořádána pravidelná setkání s občany, při kterých může kdokoliv vyjádřit svůj názor na to, co se odehrálo či co se teprve chystá. Velmi rádi si vyslechneme vaše názory, připomínky či nápady. Setkání se budou konat dvakrát ročně v sále místního pohostinství. První z nich se uskuteční dne 25. 10. v 19 hodin. Všichni jste srdečně zváni!

Oprava střechy nad tribunami je nutností

Předseda stavebního výboru, pan Jiří Joun, zastupitele na zářijové pracovní schůzce informoval o výsledcích svého šetření, které provedl v areálu fotbalového hřiště. Zjistil, že střecha v zadní části sportovních kabin (mezi balkonem a halou) je ve velmi špatném stavu. Do šaten zatéká a situaci je třeba neodkladně řešit. Byly proto učiněny potřebné kroky a v průběhu října či začátku listopadu proběhne pod záštitou firmy VRBKA střechy s.r.o. oprava, která bude obnášet klempířské práce, laťování a pokládku nové krytiny. Zároveň se do projektu zahrnula také oprava střechy autobusové zastávky v Malé Turné, která taktéž potřebuje včasný zásah. Náklady na materiál a práci se budou celkem pohybovat kolem 232 000 Kč.

Izolace v Domově pro seniory úspěšně dokončena

Plíseň v domě je komplikace, která dokáže značně znepříjemnit život. Obyvatelé Domova pro seniory v Oseku s výskytem plísní bojovali již několik sezón, a proto se obec rozhodla situaci toto léto vyřešit. Po provedeném šetření odborníků byly zjištěny značné nedostatky v izolaci střechy. Po posouzení konkurenčních nabídek byla vybrána firma Hruška stavební spol. s. r. o., která domy opatřuje moderní foukanou pěnovou izolací. Práce probíhaly dva dny a 19. srpna mohlo dojít k předání hotového díla. Doufejme, že se tím situace zcela vyřešila a obyvatelům se bude žít výrazně lépe.

Otevření zbrusu nového nehtového studia v Oseku

Dámy i pánové z Oseka a okolních vesnic budou moci od 1. října využít zcela nové služby. Po vyvěšení záměru na pronájem nebytových prostor v nástavbě budovy sportovních kabin (vedle posilovny), na který zareagovala paní Kateřina Kloudová z Oseka, se bude právě jí tato místnost pronajímat a bude zde zřízeno nehtové studio. Provoz posilovny nebude nijak narušen. Stroje byly přemístěny do jedné místnosti a posilovnu je

možné po předchozí domluvě na obci i nadále navštěvovat.

Nehty Kateřina

Kateřina Kloudová

Nehtařský salon Osek 115 Strakonice 38601

(u fotbalového hřiště)

Tel: 730 272 086

Uložení elektroinstalace do země

Jistě jste zaznamenali, že v průběhu měsíce září probíhaly v části obce Osek naproti DOZP a při výjezdu na Rohoznou intenzivní práce. Došlo k modernizaci kabelizace elektrického vedení, která byla uložena do země. Součástí prací firmy Elektrostav byla také demontáž dvou betonových sloupů, na kterých byly kabely dříve upevněny a obec si u firmy zároveň objednala montáž dvou sloupů veřejného osvětlení, na které budou následně umístěny ampliony obecního rozhlasu.

Adopce jednoho z obrazů v kostele sv. Jana Křtitele v Radomyšli

Kroky mnohých z nás zavítají více či méně často na hřbitov v Radomyšli či přímo do kostela sv. Jana Křtitele, který je úzce spjat s historií našich obcí. V poslední době je kostel obklopen lešením, které prozrazuje, že zde probíhá rekonstrukce, která je jistě velmi finančně náročná. V havarijním stavu jsou hlavně krovy, které vyžadují neprodlený zásah. S ohledem na finanční náročnost musejí být práce rozloženy do několika let a obec Radomyšl se snaží na opravy čerpat nejrůznější dotace. To vše stojí v dopise, který obec Osek obdržela v září a který byl sepsán

panem Romanem Dvořákem, jenž má na starosti 10 farností v okolí. Dále v dopise informuje o tom, že žádné dotace nelze čerpat na obnovu movitého inventáře. V kostele sv. Jana Křtitele se jedná o obrazy 4 bočních oltářů (Ukřižování Krista, Panny Marie, sv. Barbory a sv. Jana Nepomuckého). Protože na obnovu není možné získat finance ani z veřejných zdrojů, požádal naši i okolní obce o pomoc při financování obnovy těchto obrazů. Zastupitelstvo jeho žádosti jednohlasně vyhovělo a rozhodlo se „adoptovat“ opravu jednoho z obrazů a uhradit náklady spojené s restaurováním ve výši 85 000 Kč. Částka bude poskytnuta ve formě daru a financování bude rozloženo do dvou let. Vždyť co má větší smysl než zachování památek mapujících historii lidstva?

Navýšení částky za pronájem obecních pozemků

Po šetření kontrolního výboru, při kterém bylo zjištěno, že částka za pronájem obecních pozemků se již dlouhou dobu nenavýšovala a neodpovídá tak současné situaci na trhu, bylo rozhodnuto tuto částku navýšit. Za tímto účelem bylo nutné vypsát záměry na pronájem pozemků a posoudit žádosti všech zájemců. S přihlédnutím k dřívější spolupráci s pachtýři, která probíhala vždy bez problémů, byly smlouvy o pronájmu prodlouženy, zachovány stejným pachtýřům jako doposud a nájemné bylo navýšeno na 2000 Kč/hektar.

Příjemnější pracovní prostředí

Pokud jste během posledního měsíce zavítali na obecní úřad, jistě jste zaznamenali změny, které probíhají. Došlo k výměně podlahové krytiny ve dvou místnostech a kancelář starostky bude v nejbližších dnech vybavena novým nábytkem. Zařízení, které bylo v kanceláři doposud, je ještě z dob Místního národního výboru...a to je již pěkná řádka let.

Pomoc při výsadbě lesa

V návaznosti na dotační program Ministerstva zemědělství k obnově lesních porostů Jihočeský kraj ve spolupráci s Krajským sdružením dobrovolných hasičů Čech, Moravy a Slezska nabízí obcím a dalším vlastníkům lesů pomoc při výsadbě nových dřevin. Pomoc je poskytnuta především vlastníkům, kteří mají se zajištěním výsadby problémy (např. starší lidé) a termíny pomoci jsou v prvním podzimním termínu pátek odpoledne – sobota ve dnech 18. a 19. 10. V případě zájmu necht' vlastníci podají na obec žádost nejpozději do 14. 10. s uvedením termínu a místa výsadby, předpokládaného počtu osob na výsadbu, čas a místo shromáždění, jméno a spojení na organizátora výsadby. Obec následně odešle žádosti na krajský úřad.

Uzavírka železniční trati

Mezi dny 1. 10. a 17. 10. bude probíhat rekonstrukce železniční trati Radomyšl – Sedlice. Po tuto dobu budou uzavřeny přejezdy s číslem P 1377, P1378 a P1380 v obci Malá a Velká Turná.

Lucie Mrkvičková

Příměstské tábory v Oseku

Cesta za dobrodružstvím uprostřed léta a Montessori vzdělávání ověřené v praxi

22.7. 2019 začal náš první příměstský tábor. Plná nadšení a očekávání jsem vítala první děti. Nejprve jsme si řekli pravidla, která budeme dodržovat. Velice mě překvapilo, že děti začaly fungovat hned první den. 22 dětí ve věku 4-7 let, které se doposud neznaly, společně vytvořily harmonickou skupinu téměř okamžitě. „Příměšťák“ byl koncipován jako indiánský. Měla jsem připraveno plno aktivit, úkolů, výprav do okolí, ale malí indiáni se potřebovali nejprve nasytit prostorem. Užít si zahradu podle svého. Byla to úžasná podívaná. Jak děti objevovaly vše, co pro ně bylo nachystáno - blátivá kuchyňka, bosý chodníček, houpačky, dřevěné prolézačky, houpací síť, pískoviště, trampolína, malá dílnička,

bylinková zahrádka...děti prolézaly křovím a hledaly cestičky...

Hned první den jsme se všichni proměnili na indiány. Společně jsme si vyrobili čelenky s opravdovým peřím. A jako správní indiáni jsme se vydali na výpravu po okolí, abychom si mohli postavit tee-pee. V nedalekém lesíčku na nás čekalo překvapení - našli jsme zprávu od náčelníka Orlí pero a tři mapy vedoucí k pokladu. Vzkaz říkal, že máme celý týden plnit úkoly a v pátek se můžeme vydat podle mapy hledat poklad!

Čekalo nás plno úkolů - rozdělit se do tří skupin a vymyslet si jméno. Proměnili jsme se tedy na Lišky, Káňata a Orly. Pak jsme museli vyrobit koně i s opravdovou hřívou. Další den si každá skupina vytvořila svoji vlajku.

Na louce jsme hledali luční koníky, závodili, přetahovali se s lanem, podlézali ho, přeskakovali...Byli jsme na návštěvě ve vsi u oveček a jiných domácích mazlíčků. Učili jsme se střílet z luku, vázat uzly a užili si parádní vystoupení bubeníků z Budějovic.

V pátek jsme se konečně vydali hledat poklad. Na zahradě jsme našli nápovědu, že máme hledat pod lípou. Ve čtvrtek jsme se do jedné lípy třefovali žaludy. Kdopak si pamatuje cestu? Pár dětí vědělo, kam jít...a vedly ty ostatní...U lípy jsme objevili další vzkaz. Měli jsme hledat indiánskou chýši. V chýši čekal vzkaz poslední - v okruhu deseti metrů hledej poklad! Našli jsme! Společně jsme ho donesli k oné lípě a spravedlivě si ho rozdělili.

Odpoledne nás čekala ještě jedna odměna - společné opékání buřtů s rodiči. Celý týden jsme s dětmi zpívali a tancovali černošskou písničku „Bambarika“ a rodičům ji před opékáním předvedli. Bylo úžasné, že se k nám pak maminky i tatínkové přidali a užili jsme si to společně!

Týden utekl jako voda a malí indiáni se vydali objevovat jiná místa a prožívat další prázdninová dobrodružství...

5.8.2019 začal náš další tábor - Nádech Montessori. Byl připraven pro mladší děti - od tří do šesti let. Tříletáčků bylo šest a většinu z nich teprve čekala v září první zkušenost se školkou.

Tento tábor byl pro mě výzvou a dopředu i velkou neznámou. Indiánský týden jsem si v přírodě snadno dokázala představit. Ale jak přenést Montessori aktivity do venkovního prostředí? Navíc pro děti, které tyto činnosti vůbec neznají? Bude je to zajímat? Lákat? Bavit? Chtěla jsem jim nabídnout základní činnosti typu - přesypání fazolek pomocí džbánek, přelévání vodou - do lahve s trychtýřem, se dvěma džbánek, přendávání kaštanů kleštičkami, nabírání hrášku lžičkou, semínka slunečnice pinzetou...

A také chůzi po elipse (= lano na zemi na trávě) a cvičení ticha. Zařadila jsem i aktivity z praktického života - péči o sebe, zvířata a svoje okolí. Po prvním dnu jsem já (i moji pomocníci) musela konstatovat, že práce s menšími dětmi je úplně jiná než se staršími na předešlém turnuse. Bylo potřeba více dohlížet, připomínat... A na druhou stranu to bylo kouzelnější, protože malé děti nadšeně vítaly jakoukoliv aktivitu, kterou jsme jim nabídli.

Mohli jsme společně čarovat, když jeden den začalo pršet. Kouzelná písnička „Sluníčko, sluníčko, popojdi maličko...“ opravdu zahnala déšť....Hledali jsme po zahradě barevné kamínky, které tam poztráceli skřítkové...Pletli jsme si náramky na ruku, zatloukali hřebíky, vyráběli jsme zvířátkům pelíšky a misky na krmení, chodili jsme po elipse, naučili se krásnou písničku „Den je slunečný“ z pohádky Ať žijí duchové.

Kluci se tajně proměnili na nějaké zvíře a holky hádaly podle zvuků a chůze, o jaké zvíře se jedná. Pak se vyměnili. Obě party byly skvělé, všechno poznaly.

S radostí děti krájely buchtu k svačině či mazaly housku pomazánkou. Ochotně utíraly stůl či uklízely deky po odpoledním odpočinku. Děti se zájmem zkoumaly a ochutnávaly bylinky, ke chlebu si natrhaly pažitku, připravovaly vodu s mátou a meduňkou do džbánu... Společně jsme v rohu zahrady zasadili 3 keře vistárie. Až vyrostou, utvoří nám přírodní přístřešek proti sluníčku.

Když jsme malovali na kameny, byl k dispozici vždy jeden štěteček od každé barvy. „Ty už to máš?“ ptám se kloučka. „Ne, já čekám na modrou.“ Odpoví klidně on a trpělivě čeká dál...

Aby nám sem nelítaly vosy, sbírali jsme každý den společně popadané švestky. Dětem jsem chtěla nabídnout chuť po elipse a cvičení ticha. Byla jsem sama zvědavá, jak to dopadne. Začali jsme tím, že každý měl utrhnout trošku trávy pro králíčka, stoupnout si do řady a čekat, až na něj dojde řada, aby ho nakrmil. Děti mě překvapily! Trpělivě a tiše čekaly... Dalším úkolem bylo ujít kousek cesty (když jsme šli na výpravu po okolí) a držet bobříka mlčením. Nevydržely to jen čtyři malé dětičky. Byly smutné a těšily se, jak to druhý den zvládnou. A hned napodruhé to opravdu dokázaly.

Jednou z hlavních náplní tábora měla být péče o domácí zvířata. Z našeho dvora jsme na zahradu přenesli králíkárnou se zakrslým králíčkem a klec se dvěma morčaty. V zadní části zahrady stojí kurník se slepicemi. A občas jsme s sebou vzali ze dvora i dvě fenky Ťapku a Dášenu. Chtěli jsme dětem dopřát radost z domácích mazlíčků a naučit je, jak se o ně starat. Nadšení dětí bylo opravdu veliké. Ochotně krájely mrkev, krmily králíka i morčata, běhaly ke slepicím a jásaly, když objevily vajíčko, neustále si vyndávaly chlupáče z klecí...

Jeden klouček pravil: „Byl jsem dlouho u slepiček. Jsem spokojenej...!“ Jiný hošík celý den opatroval vajíčko, které objevil v kukani. Bylo pro něj opravdovou vzácností. Dovolila jsem mu vzít si ho domů. Druhý den mi maminka hlásila, že ho měl slavnostně k snídani! Dvě holčičky vyrobily pro vajíčko hnízdečko. Pracovaly na tom celý den. Neustále ho vylepšovaly a upravovaly.

Ve středu ráno jsme dětem ukázali malý polytechnický koutek. Neboli ponk s náradím. Hlavně kluci byli jak u vytržení. Od té chvíle neustále šmirglovali, měřili, zatloukali a řezali. Příjemným překvapením byly i nadšené reakce maminek a tatínků z malé dílničky. K časté otázce: „Můžu jít na slepičky?“ se přidala další: „Můžu jít do dílny?“ Kluci se ptali z toho důvodu,

že bylo třeba dodržovat bezpečnostní pravidlo, že jsou v dílničce maximálně tři děti. A tudíž se museli domlouvat a střídat.

Při odpoledních klidových činnostech došlo i na Montessori aktivity. Popravdě jsem měla obavu, co na to děti řeknou. Vždyť to vůbec neznají... Děti se zájmem zkoumaly, k čemu ty předměty jsou. Lákalo je vyzkoušet si všechno, bavilo je to. Trpělivě čekaly, až bude aktivita volná, aby si ji mohly vzít.

Po chvíli si vzájemně vyměňovaly tácky a vysvětlovaly kamarádům, co mají dělat! Největším objevem pro mě byly tříleté děti - opravdu se ponořily do práce a nevnímaly okolí! Zato některé šestileté děti jen honem chtěly vyzkoušet všechno, co viděly u ostatních...

Na konci týdne jsem dětem nabídla, že vytvoříme společně jeden velký obraz. Tuto aktivitu jsem zažila na Montessori kurzu a velice mě lákalo vyzkoušet ji s malými dětmi. Každé dítě si mělo na zahradě najít dvě přírodniny a stoupnout si na elipsu. Postupně jsme kladli své přírodniny na velkou čtvrtku uprostřed. Děti opět trpělivě čekaly, až na ně přijde řada... Říkala jsem si, že ani není možné, že to nejsou děti z Montessori školky a že snad ani nejsme na táboře, kde ještě před chvílí běhaly, křičely a skákaly na trampolíně...

Poslední den jsme opékali sladké šneky na ohni (kynuté těsto omotané na klacku) a samozřejmě buřty. Zahrada byla plná maminek, ale i tatínků a sourozenců malých i velkých...

Když jsme šli s dětmi dopoledne natrhat luční kvítí pro maminky, jedna holčička užasla: „To je opravdová louka...!“ V takových chvílích si říkám - JO, MÁ TO SMYSL! Pro všechny ty děti, které nikdy neviděly živého králíka a říkají mu zajíček; pletou si morče a křečka, o labuti si myslí, že je to husa... a když v dálce na obloze letí čáp, kluk užasle a vážně vykřikne: „Parašutista!“

Má to smysl i tehdy, když 3 „velcí“ kluci malým rýčem ryjí hlínu okolo pískoviště a zvětšují ho... Moje první myšlenka byla, že to pískoviště ničí a že je musím zastavit. Ale zastavila jsem sebe. KDE JINDE?? než tady můžou rýt a pracovat? Oni v tu chvíli opravdu pracovali. Zachytili můj pohled a zaváhali. Usmála jsem se a šla dál...

Má to smysl ve chvíli, kdy mi můj 17ti letý syn Matěj sděluje své myšlenky, pozorujíc hemžení dvacetí dětí po naší zahradě: „Víš, co je zvláštní? Že tu díru pod kadibudkou jsem kopal já... A ten chodníček taky! A ty ohromný hromady hlíny na vyrovnání terénu, co jsme museli překátrovat... A ono se to teď všechno užívá a hodí...!“ Můj

dospívající syn vidí plody své dřiny, kterou tady po celé jaro odváděl...výsledek své práce...to, že to mělo a má smysl.

Michaela Medová

MONTESORI ZAHRADA

- ŠKOLKA PRO DĚTI OD 2 LET
- V RADOMYŠLI OD LISTOPADU 2019

INFORMAČNÍ SCHŮZKA 3.9.2019

V RC BERUŠKA, V 10:00 A 16:00 HOD.

HLÍDÁNÍ DĚTÍ ZAJIŠTĚNO

MICHAELA MEDOVÁ, TEL.: 776 401 660

Ondřej Brabec, Osek, 3 roky

„Nejvíce se mi líbilo to, že na táboře jsme měli spoustu nářadí. Pracoval jsem s „krtečkovskou“ lopatou a zatloukal hřebíky do dřeva.“

Adam Novotný, Osek, 7 let

„Když se řekne oseký tábor, vybaví se mi hlavně příroda a že se všemi byla velká legrace. Nejvíce mě bavilo, jak jsme si hráli, jak jsme byli Lišky, Káňata nebo Orlové. Vzpomínám taky na kamaráda Davida.“

Adélka Brejchová, Osek, 8 let

„Bylo to tam super. Byla jsem ve skupině Orlů a vyráběli jsme si svoji vlajku a tančili jsme indiánský tanec. Nejvíce se mi líbilo hledání pokladů.“

Lubošek Ondřík, Petrovice, 6 let

„Nejvíce se mi na táboře líbilo hraní si s Legem, malování, fotbálek a koupání v bazénku. Také jídlo mi moc chutnalo. Příští rok bych chtěl na tábor znovu.“

Stoleté výročí Stávka zemědělských dělníků na osekém velkostatku

Štěpán Lojík, Osek, 4 roky

"Na indiánský týden rád vzpomínám, byl moc pěkný a vydařený. Zažili jsme tam plno dobrodružství a poznali nové kamarády. Každý den na nás čekalo něco nového. Plnili jsme různé úkoly, které nás pak na konci týdne dovedly k nalezení indiánského pokladu. Nejvíce se mi líbilo představení s bubnováním, kdy jsme si pak mohli sami zabubnovat na malované sudy. Také jsme stříleli lukem na terč jako opravdoví indiáni, vyráběli jsme si indiánskou čelenku, kmenovou vlajku, vázali uzly a plno dalšího."

David Jícha, Jemnice, 7 let

„Hráli jsme si na indiány, hledali poklad, poslali dopis domů, skákali na trampolíně s kamarády, vyráběli v dílničce. Na památku mám pěkný pletený náramek, který jsme potom pletli o prázdninách pořád a každé ráno piju kakao z hrnečku od Míši. Na tábor vzpomínám pořád a těším se na příští rok na další.“

V uplynulém roce jsme vzpomínali konce 1.světové války a vzniku Československa. První roky nového státu nebyly nelehčí. I po uzavření příměří se v ČSR dále bojovalo v česko-německém pohraničí, na Těšínsku a ještě po velkou část následujícího roku se bojovalo na Slovensku. Pořád umírali vojáci, pořád hrozily lidem hlad a bída. Nový stát musel budovat svoji organizační strukturu, obnovit válkou rozvrácené hospodářství. Už v listopadu 1918 bylo vytvořeno z popudu Národního výboru Národní shromáždění podle výsledku posledních předválečných parlamentních voleb, ustavena vláda. Bylo provedeno oddělení československé měny od rakouské. Schvalovaly se nové důležité zákony, k nejdůležitějším patřil zákon o osmihodinové pracovní době (už v prosinci 1918) a zákon o pozemkové reformě (v dubnu 1919). Připravovaly se volby do obcí (červen 1919) a do parlamentu (duben 1920). Všechna potřebná zlepšení života lidí v novém státě nešla vytvořit ze dne na den, a tak sílila nespokojenost a společnost se radikalizovala. V Československu nejdříve převládal pocit radosti nad získáním samostatnosti, ale jak se prohlubovala poválečná

krize, zesilovaly radikální nálady i v ČSR. Sílil vliv sociálně demokratické strany i oborů. Byly zakládány závodní rady v továrnách a také byl založen Československý svaz zemědělských a lesních dělníků.

Poválečná krize zasáhla obyvatele všech oseckých vsí a všichni také sledovali současný politický vývoj. Sociálně demokratická strana měla zde mnoho příznivců, stejně jako zaměstnanci statku sympatizovali s Československým svazem zemědělských a lesních dělníků.

Životní úroveň vesnických lidí byla velmi nízká už před válkou. V roce 1873 krachem na vídeňské burze začala první velká hospodářská krize. Průmyslová odvětví se s ní do konce desetiletí vyrovnala, ale v zemědělství se přeměnila ve vleklou agrární krizi. Rozvoj železniční a námořní dopravy umožňoval dovoz levnějšího uherského a amerického obilí. Řadu zemědělských usedlostí přivedla krize ke krachu. Exekuce v českých vesnicích byly častou realitou. Stejně to bylo i ve vsích osecké obce. Sedláci a chalupníci se zadlužovali u oseckých Židů Adlera, či Holluba, nebo prodávali své usedlosti majiteli velkostatku Doubkovi. Pole připojil k polím velkostatku, v chalupách zřizoval ubytování pro zemědělské dělníky. V původním Oseku se udržely jen usedlosti s popisným číslem 6 a 7, v předním Oseku patřilo k velkostatku pět domků, v Malé Turné také pět, v Rohozné dva, v Kbelnici sedm, v Jemnicích a Petrovicích prodávali velkostatku pole.

Osecký velkostatek měl tři hospodářské dvory – v Oseku, Kbelnici, Kaleticích. Podle potřeby pracovníky na jednotlivé dvory převáděl. Jisté pracovní zařazení měli jen někteří zaměstnanci – úředníci, šafáři, poklasní, kováři. Běžní zaměstnanci museli pracovat tam, kde bylo právě třeba. Osmihodinová pracovní doba neexistovala, zaměstnanci museli pracovat, aby se nutná práce včas stihla. Na rozdíl od řady jiných zemědělských závodů osecký velkostatek prosperoval, neboť majitel Doubek byl skutečným podnikatelem, manažerem a do Oseka se stěhovali zemědělské dělníci z širokého okolí. Bydlení, které jim velkostatek zajišťoval, nebylo luxusní, ale od standardu ostatních venkovských obydlí se příliš nelišilo. Doubek nebyl filantrop, ale manažer, který věděl, že velkostatek k zajištění provozu potřebuje zaměstnance. Navíc uzavíral smlouvy se samostatnými zemědělci sousedních vsí. Půjčoval jim moderní stroje, jimiž statek vybavoval, oplátkou požadoval pomoc při špičkových pracích. Životní úroveň zaměstnanců i dočasných služebníků nebyla sice nijak vynikající,

ale přece jen mohli mít jistotu střechy nad hlavou a obživy, pokud dobře plnili všechny úkoly.

20. století a hlavně 1. světová válka se všemi jistotami zle zatřásly. Na konci roku 1912 předčasně zemřel majitel velkostatku. Jeho dědičkou se stala manželka Marie, znovu provdaná Arnoldová. S řízením velkostatku neměla nejmenší zkušenosti a zřejmě postrádala jakýkoliv zájem o jeho provoz. Řízení velkostatku přenechala správcům, které zajímal jen zisk, a to nejen velkostatku, ale i jejich vlastní.

Situaci zkomplikovala válka. Opakované odvody mužů na frontu zpomalily produktivitu zemědělské výroby, neustálé rekvizice a růst cen přivedly obyvatelstvo do veliké nouze. Nouzí trpěli obyvatelé všech vsí společné obce, nejvíc zaměstnanci velkostatku. Na podzim roku 1918 zasáhla Osek i okolní vsi epidemie španělské chřipky. Trvala až do nástupu prvních mrazů. Onemocněla většina obyvatel. Na oseckém statku onemocněli téměř všichni zaměstnanci. Sklizeň brambor a řepy byla přerušena a ti, kterým bylo trochu lépe, ošetřovali jen dobytek. Nejvíc obětí si chřipka vyžádala v Oseku. Podlehl čtyři lidé, z toho tři byli zaměstnanci velkostatku. Mnozí z těch, kteří nemoc překonali, měli až do smrti zdravotní potíže.

V červnu 1919 proběhly obecní volby a skončily výrazným vítězstvím sociální demokracie. Představitelem sociální demokracie v Oseku byl František Šácha. Patřil už ke druhé generaci nádeníků, zaměstnanců statku. Jeho otec se do Oseka přistěhoval z Kestřan. František Šácha byl také zaměstnancem velkostatku, ale ještě před válkou zakoupil domek č.47 a byl domkářem. Po prvních volbách v roce 1922 se stal prvním starostou samostatné obce. Okresním funkcionářem sociální demokracie byl Rudolf Adam ze Štěkně a s ním Šácha spolupracoval.

Po červnových volbách roku 1919 navštívili Šácha a důvěrník zaměstnanců Hrach ředitele velkostatku Stowassera a požadovali i s ohledem na zákon o osmihodinové pracovní době zkrácení pracovní doby zaměstnanců statku a zvýšení jejich mezd. Ředitel s nimi odmítl jednat, Hrach okamžitě vyhodil z práce a Šáchovi zakázal vstup do dvora. Šácha o neúspěšném jednání informoval pražské ústředí Čsl. svazu zemědělských dělníků a ten obratem slíbil, že začne jednat s ministerstvem zemědělství o uvalení nucené správy nad oseckým velkostatkem. Jednání možná proběhla, ale k ničemu nevedla, možná i proto, že ministerstvo zemědělství bylo obsazeno příslušníky agrární strany, zatímco Svaz byl pod

vlivem jejího politického oponenta, sociální demokracie. Po nezdařené intervenci u ministra zemědělství vyzval Svaz, což byl vlastně odborový orgán a jehož členem byl i Antonín Zápotocký, pozdější prezident, k vyhlášení stávky, a to těsně přede žněmi. K vyhlášení stávky opravdu došlo. Stávky se zúčastnili s výjimkou úřednictva a šafáře a poklasného všichni zaměstnanci, dokonce i panský kočf. Zdi štěpnice byly polepeny plakáty, na nichž stávkující vysvětlovali své požadavky. V písemném styku se stávkujícími byl i Antonín Zápotocký.

(Pro později narozené připomínám, že Doubek společně s přestavbou oseckého zámku nechal obestavět dvůr a všechny hospodářské provozy vysokou zdí. Na dvůr navazovala štěpnice, ovocný sad, zeď kolem ní vedla od dvora podle silnice až k Brůdku a zpět od lihovaru až k vjezdu do dvora. Dnes na místě štěpnice stojí obytné domy, bývalá správní budova JZD a také tam býval družstevní vepřín.)

Žňová stávka přinesla statku problémy, ale mohl je zvládnout s pomocí smluv s místními hospodáři o pomoci ve špičkových pracích a s pomocí nezaměstnaných z okolí. Větší problémy přinášela stávkujícím. Ti doma nezaháleli, pomáhali se sklizní sousedním sedlákům a chalupníkům, ale jen za stravu. Neměli žádný stávkový fond a na ně a jejich rodiny doléhala bída. Nejhorší bylo, že většina stávkujících bydlela v bytech patřících velkostatku a ředitelství statku pohrozilo okamžitou výpovědí z bytů. Velkostatku přišel vhod i zákon o parcelaci. Parcelovány měly být velkostatky s výměrou 350 ha, nebo s výměrou 250 ha orné půdy. Osecký velkostatek do této kategorie spadl. I když majitelka odprodala kaletický a kbelnický dvůr, muselo se parcelovat i v Oseku. Menší výměra statku znamenala i menší potřebu zaměstnanců. Třebaže se stávkujícími sympatizovala většina obyvatel, bída a nejasné vyhlídky do budoucnosti donutily stávkující stávku ukončit. O ukončení stávky existují dvě verze. Podle první vydalo vedení statku prohlášení, že ti, kdo nenastoupí do práce, budou okamžitě propuštěni a vypovězeni z bytů. Podle druhé se prý kočf Jan Šabek ze své iniciativy obrátil na Stowassera a ukončení stávky s ním dojednal. Bývalí stávkující po návratu do práce dostali „modré knížky“, v nichž byla vyčíslena škoda, která velkostatku stávkou vznikla a současně pokuta, která jim bude strhávána ze mzdy. Celkově zaplatili 1700 Kč a spláceli pokutu celých sedm měsíců.

Stávka skončila neúspěchem. Někteří z bývalých stávkujících získali v parcelaci přiděly

a v Oseku zůstali, jiní se odstěhovali a v následné konjunktúře našli práci jinde. Stávka v Oseku nebyla jediným spontánním vystoupením lidí v Československu v období poválečné krize v letech 1918 až 1920. Poválečnou krizi ve dvacátých letech 20. století vystřídal období hospodářského rozvoje a situace v republice se uklidnila. Na oseckém statku se však moc nezměnila. Majitelka se dál o hospodaření nezajímala, statek raději pronajala a stanovila si takové nájemné, že nájemce, aby vydělal, zaměstnance málem sedřel z kůže. Zaměstnanci statku patřili k nejsedřenějším a nejhůře situovaným obyvatelům Oseka. Jejich situace se zlepšila, až když statek zdědil baron Karel Hildprant.

Přesto byla tato neúspěšná stávka mezníkem v historii Oseka i velkostatku. Po jemnické rebelii z třicátých let 17. století byla dalším dokladem, že naši předci sledovali celospolečenský vývoj a v souladu s ním se spontánně snažili své postavení zlepšit.

Jana Vačkářová

Vernisáž výstavy „Fotografie s příběhem“ – tajemná půda vydala své bohatství

Když jsem byla malá, půda pro mě byla místem, kam není radno chodit. Je to většinou místo temné, opředené pavučinami tkanými pilnými osminohými obyvateli a sebemenší skulina může vítr změnit ve strašidelné, husí kůži nahánějící kvílení. Ve dne se však může půda stát bohatou pokladnicí, ve které můžeme objevit skvosty, které vykouzlí překvapený úsměv na tváři. Právě to se přihodilo novým obyvatelům domu č. p. 66

v Oseku, kteří při rekonstrukci narazili na půdě na několik starých fotografií. Po důkladném prozkoumání zjistili, že se jedná o snímky zachycující osecký zámek a jeho obyvatele. Poté, co přinesli fotografie na obecní úřad a starostka je s radostí přijala, rozběhl se kolotoč vyjednávání, na konci kterých obec získala dotaci na renovaci oněch snímků ve výši 20 000 Kč. Grafik fotografie přenesl na trvanlivý materiál a po dokončení jeho prací mohly být započaty přípravy výstavy.

V každém jednotlivém snímku je ukrytý nějaký příběh – to bylo inspirací pro název výstavy. Některé fotografie byly opatřeny popiskem, např. jménem nebo datem pořízení snímku, další snímky toto postrádaly a nastal tak nelehký úkol – identifikovat postavy podle jiných indicií. Tohoto úkolu se bravurně zhostila paní Jana Vačkářová, autorka Kroniky našich obcí. Tímto jí patří veliký dík. Všechny fotografie pocházejí z počátku 20. století a zachycují exteriéry a interiéry zámku i překrásný zámecký park, ve kterém některé z postav stojí či sedí. Protože osecký velkostatek byl vždy důležitou součástí místního života, paní Vačkářová také zavzpomínala na vlastní historii tohoto místa a ta byla ve zkratce na vernisáži připomenuta.

Návštěvníci vernisáže se v reprezentativních prostorách DOZP začali scházet před 18. hodinou. Organizátoři s potěšením kvitovali, že místa k sezení byla zaplněna téměř do posledního a program tak mohl začít. O hudební doprovod se postaral pan Jiří Rossler, který vyprávění paní Ivy Chládkové a starostky Jitky Brejchové prokládal hudebními vsuvkami. Po stručném shrnutí historie zámku následoval zajímavý příběh o tom, jak si Karel Hildprant přijel pro svou nevěstu Marii.

„...O osudu mladého pána Daubka dodnes nikdo neví. Ani na dceru Daubkových způsob výchovy nezanechal jiné stopy. Zádumčivost, samota, bezcennost v mluvě i v pohybu, to vše bylo viditelné. Ovšem tyto zjevy nevadily ženichovi, blatenskému baronu Hildebrantovi. Ucházel se o dceru Daubkovou a jak se ze zámku vyneslo, její věno činilo prý 2 000 000 korun. A nebylo tedy divu, že svatba se konat musela už pro ty dva milióny.

Jsou ještě pamětníci onoho slavného svatebního dne. Tenkrát všichni zaměstnanci dvora měli volno. Nepracovalo se.

Baron Hildebrant byl zvyklý, jak se říkalo, dělat různé taškařice a neodpustil si je ani v den jeho

svatby. Za svojí nevěstou měl přijet ráno z Blatné na krásném kočáře.

V ten den a to ráno bylo všem zaměstnancům přikázáno postavit se před Zámek a čekat příjezd ženicha a až se objeví, provolávat mu slávu. A všichni zaměstnanci také skutečně na svých místech stáli. Poklasní měli za úkol vše kontrolovat. Lidé tedy čekali v dlouhé řadě. Ze zámeckých oken zase vyhlíželi nevěstiny rodiče a v zámecké kapli se zatím konaly náležitě přípravy k slavnému obřadu svatby.

Tu pojednou v ohbí cesty, kde se vzal, tu se vzal kočár, takový bezvýznamný a ten vjíždí do nádvoří, tažený malými koníky. Na kozlíku sedí kočí oblečený ledabyle. Kolem cylindru (klobouku) má mnoho barevných květín a na biči barevné papírky. Vzadu v kočáru zdá se, že je prázdné.

Lidé v řadě tomuto zjevení nevěnují naprosto žádnou pozornost, která by zvýrazňovala pozdrav pohostinství, byl doplněn fraškovitým obrazem.

Tohoto podivného, směšného kočího s malými koňmi i s kočárem, ze zámeckého okna spatřila najednou nevěstina matka. Jedině ona poznala ženicha – proto z okna na lid řvala, ano, přímo řvala. „To je on, to je on, to je on...“. Teprve v řadě shromážděný lid si uvědomil, o co jde, a proto volal slávu.

Mezi tím kočár s podivným kočím vjel do zámku. Seřazený lid se pomalu rozcházel a hrnul se do zámeckého dvora, kde v hlavní bráně byl již připravený koberec. Starý Spilka, kočí dvora teprve nyní odváděl koníky s kočárem do aleje Kočičího parku. Prostranství zámeckého dvora bylo zaplněno do posledního místa a zámecké služebnictvo podávalo na mísách lidem po koláči.

Svatba se konala v zámecké kapli, hostí bylo dost, jak ze strany nevěsty, tak i ženicha. Jenom nevěstin bratr vojín chyběl. Lid v prostorách zámeckého dvora si šeptal něco o dvou miliónech korunách.

Když bylo po svatebním obřadu, svatebčané se zastavili ve dveřích kaple. To aby je všichni viděli. Bylo však тихо, žádné provolávání slávy ani zdraví. Ženich se usmíval, měl proč (2 000 000 korun) jenom nevěsta byla stále stejná, jak ji lid znal. Jen bílé šaty trochu změnily její obraz. Z kaple do pohostinských místností byla jen kratičká cesta propojena kobercem. Svatebčané a průvod rychle prošli. Lid se rozběhl do svých

domovů a bylo po slavnosti. Jen to volno bylo vhodné.

Večer prý novomanželé odjeli bez jakéhokoli rozloučení do Blatné – kde v Zámku bydlel baron Hildebrant. Společný život těchto dvou lidí byl narušen zvláštními choutkami baronovými. Se svou paní dlouho nebyl. Odjel do ciziny, snad až do Palestiny. Proč, to nikdo neví a také nikdo nevěděl.“

(Citováno z knihy povídek „Na návštěvě“ jistého pana Švece z Oseka , v původním znění. Kniha se zachovala ve špatném stavu, do elektronické podoby ji přepsal pan Bohuslav Pajdla)

Mezi vystavované fotografie byla zařazena i ta, kterou jsme získali od paní Zdeny Jůzkové z Malé Turné a na níž byla zachycena její babička, zámecká kuchařka. Podle jejího receptu, který jsme také zveřejnili, jste si mohli připravit šlejšky s jablky, které byly na zámku oblíbeným sladkým pokrmem. Právě tento pokrm se skromně krčil na jednom ze stolů s občerstvením, v nenápadném černém pekáči. Paní Soňa Kohoutová jej totiž podle receptu připravila a každý návštěvník dostal na závěr kousek – nutno říci, že byl delikátní.

Po skončení vernisáže byly fotografie přesunuty do zasedací místnosti obecního úřadu. Tam si je můžete v pracovní době zaměstnanců úřadu přijít prohlédnout. Věřte, stojí to za to.

Lucie Mrkvičková

Šipkovaná aneb křížem krážem po Oseku

Děti jsou bytosti velmi zvědavé. I na malé procházce mohou zažít velká dobrodružství – a co teprve když je pro ně připravena výprava, při které neznají směr ani cíl! Cestu jim jednoho ještě teplého zářijového víkendového dne ukazovaly

jen šipky nakreslené křídou nebo vyrobené za použití nejrůznějších přírodnin. Po registraci a obdržení křížovek, které skýtaly jen prázdné čtverečky čekající na vyplnění, se mohly vydat hledat skryše a v nich ukryté papírky s indiciemi vedoucími k vyluštění křížovky. Byly připraveny dvě varianty – pro menší a větší děti a některé hádanky byly opravdu zálučné. V cíli je však čekala zasloužená odměna ve formě balíčků s perníčky, bonbony, pitím a dalšími maličkostmi. Asi 30 dětí, které se akce zúčastnili, se poté ještě odměnily opečeným špekáčkem a časem stráveným s kamarády na dětském hřišti u místního pohostinství. A jak byste si vedli vy? Posuďte sami...

Chodí k nám moudrý pán, má brýle kulaté, snad proto toho tolik ví, snad proto všechno najde.

Žádné oči, žádná pusa, žádný nos, uši dvě a z pod klobouku se mu kouří.

Jsem krátká, ale rychlá. Když přijdu na návštěvu, zapískám.

Nemá to pusku, ale tři zuby, u jídla slouží, po něm netouží.

Když mě máš v kapse, nemáš nic.

Visí to a neví kde, bije to a neví koho, ukazuje to a neví kam, počítá a neví kolik.

Co je to?

Sport

Podzim plný kopané

Náš fotbalový klub vstoupil do nové soutěžní sezony a vede si velmi úspěšně. Muži se pohybují v první polovině tabulky a mají ve svém středu nejlepšího střelce krajského přeboru Jakuba Říského. Díky krásnému gólu Jana Hocha se dokonce náš klub objevil ve sportovním zpravodajství TV Nova a došlo tak i na celostátní propagaci obce Osek. Podařilo se nám ve spolupráci s klubem ze Štěkně navýšit počet mládežnických družstev a nyní tak působí v soutěžích FAČR čtyři. Zatím si nejlépe vedou našim dorostenci, kteří vedou svou soutěž. Velkou radost nám dělají naši nejmladší fotbalisté, protože nyní již působí v našich řadách více než dvacet chlapců a děvčat do osmi let a dalších padesát v ostatních kategoriích.

Věra Hochová

Rozpis utkání mužů TJ OSEK - podzim 2019

Den	Datum	Čas	Domáci	Hosté
SO	5.10.2019	16:00	Osek "A"	Dražice
NE	6.10.2019	10:30	Husinec	Osek "B"
SO	12.10.2019	15:30	Osek "B"	Prachovice"B
NE	13.10.2019	15:30	Milevsko	Osek "A"
SO	19.10.2019	13:00	Strunkovice	Osek "B"
SO	19.10.2019	15:30	Osek "A"	Olešník
SO	26.10.2019	10:00	Osek "A"	Rudolfov
SO	26.10.2019	14:30	Dražejov	Osek "B"
SO	2.11.2019	14:00	Osek "B"	Sedlice
NE	3.11.2019	10:30	Třeboň	Osek "A"
SO	9.11.2019	14:00	Osek "A"	Protivín
SO	9.11.2019	14:00	Stachy	Osek "B"
SO	16.11.2019	13:30	Sezimovo Ústí	Osek "A"

Jubilanti

Štěpánová Anna, 88 let, Osek

Kinkor František, 83 let, Petrovice

Sosna Václav, 81 let, Rohozná

Matoušková Libuše, 75 let, Osek

Gebelová Anna, 70 let, Rohozná

Ptáčková Anna, 70 let, Osek

Kozlíková Ludmila, 90 let, Malá Turná

Mrkvičková Jaroslava, 85 let, Osek

Všem oslavencům srdečně gratulujeme!

Přihlášení: 9

Odstěhovaní: 5

Narození:

Izabela Markéta Bikárová, Osek, 11. 7. 2019

Plánované kulturní akce

25. 10. Setkání zastupitelů s občany

Zastupitelé v čele se starostkou vás budou informovat o novinkách v obci a rádi vyslechnou vaše názory a připomínky. Doufáme, že zaplníte celý sál místního pohostinství.

2. 11. Dušičková zábava (ČSŽ)

Nálada rozhodně „dušičková“ nebude, hudba k tanci zajištěna.

1. 12. Rozsvícení vánočního stromčku (Obec Osek)

Již tradiční sváteční setkání obyvatel na návsi bude opět doplněno adventními trhy, které nabídnou drobné pochutiny i ručně vyrobené dekorace. Děti mohou poslat dopis Ježíškovi - jen při této příležitosti bude pod stromkem umístěna „ježíškovská“ poštovní schránka. Občerstvení zajištěno.

5. 12. Mikulášská nadílka (ČSŽ)

V sále pohostinství si budou moci děti něco malého vyrobit a společně přivítat Mikuláše, anděla a čerty.

7. 12. Předvánoční setkání seniorů (SŽ)

Již tradiční událost, při které se sejdou zástupci obce se staršími občany, společně si zazpívají a pobaví. Občerstvení zajištěno.

8. 12. Adventní koncert (DOZP+obec Osek)

3. ročník koncertu se opět uskuteční v reprezentačním sále DOZP a slavnostně nás naladí na blížící se svátky. Bohaté občerstvení bude zajištěno.

1. 10. – 18. 12. Sbírka pro zvířecí azyl Sirius

Pomozte oslavit pejskům a kočičkám v útulku veselé Vánoce!

Sbírají se: granule, konzervy, piškoty, pamlsky, kapsičky, těstoviny, kočkolit a desinfekční přípravky

(savo, rukavice). Velmi potřebné jsou deky, utěrky, ručníky a povlečení.

Dárky můžete přinést do středy 18. prosince 2019 na Obecní úřad v Oseku čp. 77.

Vaše dary budou předány do zvířecího azylu Sirius v Záhoří u Písku, domov pro stará handicapovaná a také opuštěná zvířata.

Děkujeme Všem hodným lidem,
kteří pomáhají dobré věci a myslí i na ty,
kteří naši pomoc potřebují.

Eva a Vojta Barborkovi, Lenka Korvasová

31. 12. Oslava Silvestra

Opět nás čeká jistě velmi veselá taškařice.

1. 1. 2020 Novoroční výstup na Chlum

Pojďme přivítat nový rok společně a aktivně. Po zdolání vrcholu vás bude čekat teplé občerstvení.